

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **A. Ch.**

zast. zákonnou zástupkyní, matkou Ch. M.
obě st. přísl. X
obě v ČR pobytem X
zast. Mgr. Helenou Pindejovou, advokátkou
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020, č. j. OAM-677/ZA-ZA11-K02-2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2020, č.j. OAM-677/ZA-ZA11-K02-2019, **se ruší** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a

to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr.

Heleny Pindejové, advokátky se sídlem Příkop 8, Brno.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020, č. j. OAM-677/ZA-ZA11- K02-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žaloba

2. Žalobkyně především uvedla, že ve správním řízení uvedla okolnosti, kterými odůvodňovala nemožnost návratu do země původu (délka jejího předchozího pobytu na území ČR, špatná ekonomická situace na Ukrajině, nemoc prarodičů, kteří se starali, svěřením do péče matky). Žalovaný však tyto skutečnosti hodnotil toliko z pohledu, zda by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva“) a s ohledem na skutečnosti uvedené žalobkyní nemůže obstát závěr, že čl. 8 Úmluvy porušen nebyl.
3. Žalobkyně dále namítala, že při hodnocení situace v zemi původu vyšel jenom ze dvou informací, a to Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019 a Informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2020, přičemž pouze jedna z informací splňuje kritérium aktuálnosti, avšak ani se nejedná o zprávy z různých zdrojů.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť neprokazuje pochybení správního orgánu při vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu.
6. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť byly naplněny podmínky pro rozhodování soudu bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s.

7. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání.
Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“ S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádosti o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
8. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí pak vycházel nejen ze skutkového stavu zjištěného žalovaným ve správním řízení, ale přihlédl ve smyslu citovaného čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice též k obecně známým skutečnostem, tzn. aktuální situaci na Ukrajině (reáliím v zemi původu). Jak k tomuto ustanovení judikoval Nejvyšší správní soud, i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32).
9. Tento postup je v předmětné věci nezbytný. Je obecně známou skutečností, že dne 24. 2. 2022 započala Ruská federace invazi na Ukrajinu a následně došlo k rozpoutání války na území Ukrajiny. Konflikt na Ukrajině přitom již není izolován pouze na Doněckou a Luhanskou oblast jako v minulosti, ale dotýká se velké části ukrajinského území, včetně hlavního města Kyjev. Problémem na Ukrajině v současnosti už není pouze válečný konflikt, ale rovněž humanitární krize. V nyní posuzovaném případě je tak nesporné, že válka na Ukrajině představuje novou skutečnost, kterou žalobkyně nemohla uplatnit ve správním řízení a která nastala až po podání žaloby. Přestože žalobkyně na tuto skutečnost nepoukázala ani později, krajský soud k ní nyní musel přihlídnout z moci úřední. Jedná se nepochybně o skutečnost, která mění náhled na situaci na Ukrajině do takové míry, že napadené rozhodnutí žalovaného jednoduše nemůže obstát. Krajský soud tedy dospěl po přezkumu napadeného rozhodnutí zejm. ve světle nových událostí – válečného konfliktu na Ukrajině a humanitární krize – k závěru, že žalovaný je povinen nově vyhodnotit příběh žalobkyně z hlediska aktuálních informací o situaci na Ukrajině a zabývat se zejména otázkou rizika vážné újmy (§ 14a odst. 2 zákona o azylu) v případě návratu žalobkyně do země původu.

10. S ohledem na výše uvedené se soud ani nezabýval námitkami týkajícími se aktuálnosti zpráv či pochybení při aplikaci čl. 8 Úmluvy.

V. Závěr a náklady řízení

11. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že jí v plném

rozsahu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil s tím, že se věc vrací žalovanému k dalšímu

řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

12. V dalším řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

13. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupkyně žalobkyně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, písemné podání žaloby) po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 6.200,- Kč, k čemuž je nutné připočítat hotové výdaje po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 6 800,- Kč. Tato částka se nezvyšuje o DPH 21%, neboť právní zástupkyně žalobkyně nedoložila, že je plátcem této daně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 1. března 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

